

BABALAR GÜNÜ

Faruk Bahadır

BABALAR GÜNÜ

Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de her yıl Haziran ayının üçüncü Pazar günü, 'Babalar Günü' olarak kutlanır. Baba olmanın mutluluğunu, güzelliğini yaşamak kadar, çocuklarının büyüüp bir gün 'Babalar Günü'nü hatırlaması bile her babaya ayrı bir mutluluk verir.

Benim çocuklarım Tanrıya binlerce şükür, artık büyüdüler. Bu büyüme yıllarında onlara yeterince iyi bir babalık yapabildim mi, tam emin değilim. Bu sürecin henüz bitmemiş ve babalık görevimin halen devam ediyor olmasından dolayı, çok müteşekkirim.

Her babalar gününde, şimdi sizlerle de paylaşacağım, bir hatıram canlanır. **Çok yıllar önce, gençliğimin başlangıç noktalarında, kimsesiz çocukların yaşadığı bir devlet kuruluşunu ziyaret etmeye karar verdim.** Binaya ayak attığım an çok heyecanlıydım. Kuruluş yetkilisi ile karşı karşıya geldiğimizde, biraz çekimser ama saygılı bir şekilde sordum. ' - Acaba sizlere nasıl yardımcı olabilirim. Yapabileceğim herhangi birşey var mı?'. Yumuşak yüzü ve anlayışlı bakışlarıyla, bu muhterem kişinin bana verdiği cevap ilginçti; ' - Uzun vadede yapacağınız yardım şu: İlerde baba olduğunuz zaman çocuklarınızı iyi yetiştirin. Ama kısa vadede de yardım etmek istiyorsanız, size göre uygun bir yardım şekli buluruz'.

Bu cevap o zamanki dar hayat tecrübemden olacak, pek de hoşuma gitmemişti. Daha sonraki yıllarda bu cevapta gizlenmiş olan gerçek anlamı, açık bir şekilde görebildim.

Şimdi her iki kızım da , Allah sağlıklı ve uzun ömürlü versin , yetişkin sayılırlar. Evet; onları çok sevdim, onlara iyi sayılabilecek bir yaşam koşulu temin ettim, birçoklarının sahip olamayacağı olanaklara sahip oldular. Ama onlara

zamanımı tam verebildim mi? Bir taraftan iş hayatının baskısı, diğer taraftan iş dışındaki uğraşlarımın yarattığı baskı nedeni ile, zaman sahip olunması zor bir şey haline gelmişti. Bu nedenlerle, çocuklarıma hakları olan zamanı, yeterince veremedim gibi geliyor bana. **Üzerime aldığım sorumlulukları en iyi şekilde yerine getirme arzumu, onların zamanlarından çalma gereksinimi doğurdu. İşin kötü tarafı da, o anları yaşarken ben bu durumun farkına bile varamadım.**

İş hayatımda göstereceğim üstün başarı bana ne kazandıracaktı? Belki işimde bir kademe daha yükselmek. Peki başarı seviyemde olacak ufak bir azalma neticeye ne tür tesir edecekti? Muhtemelen işten çıkarılma. Dolayısıyla **ben çalıştığım iş yerleri açısından, yeri bir başkası ile doldurulabilecek bir elemamımda sadece. Halbuki benim babalık görevim, yeri bir başkası tarafından doldurulmayacak kutsal bir görevdi.** Çocuklarımla hayatlarındaki her saat ve her dakikada benim babalık yerimin önemi çok büyük.

Onlarla olduğum zamanlar, onlarla birlikte geçirdiğim dakikalarda , gözlerinden okuyordum. Kendilerini çok özel , çok değer vermeye layık olarak görüyorlardı. Babaları onlara değer vermiyor olsaydı, onlarla saatlerce birlikte olup, gülüp, sorular sorup, birlikte bir konuyu tartışmazdı. **Babalarının kendilerine gösterdiği bu ilgi, onların değerli olduğunu ispat etmeye yetiyordu.**

İşte babalık buydu. Bazen çok meşgul, bazen çok yorgun, bazen de önem sıralamasındaki ters ayarlamalar nedeni ile, yeterli zaman veremedim. **Çocuklarımla sıralamada ikinci, üçüncü veya yedinci değil en ön sırada gelmeleri gerektiğini ancak şimdi görebiliyorum.**

Kendi yetişme koşullarımızın yarattığı , aldatıcı bir şartlanma var. Bu şartlanmalardan birincisi, büyüdüğümüz zaman iyi bir iş sahibi olmak. İkincisi de yetişip meslek sahibi olduktan sonra , evlenmek ve evin erkeği olarak ailenin geçimini temin etmek. **Ailenin geçimini sağlayan erkeğin artık başka bir sorumluluğu kalmayıp, geriye çekilerek istirahat edebilir. Bizim babalarımız ve onların babaları böyle yaptı ve bizler de böyle şartlanmış olduk.** Şimdi zaman çok değişti. Çocuklarımızı ihmal edemeyiz. Onların bizim zamanımıza, bizim ilgisimize, her zamandan daha fazla ihtiyaçları var. Çocuklarımızın hayatlarında yeterince yerimiz olmadığı zaman, çocuklarımız

hemen kendilerince bir değerlendirme yapıp yanlış kararlar alıyorlar. Bu durumda olan çocuklarla yaptığınız konuşmalar size açıkça şu yargılamayı gösterir. 'Babam bana zaman vermediğine, benim hayatımda yer almadığına göre , benim kıymetim yok. Yoksa babam bana daha çok zaman ayırırdı 'Mesela ben kendi yaptığım işlerin başkaları tarafından beğenilip, takdir edildiğini gördüğüm zamanlar, kendimi başarılı ve gerekli hissediyorum. Belkide iş hayatımızda ve sosyal hayatımızda hep bu onay ve takdir için çabalıyoruz aslında. Çocuklarım beni her zaman şartsız olarak sevdiler. Onların sevgisini kazanmak için fazla bir gayret göstermem gerekmedi. Onların gözünde iyi bir baba olmam için, çok büyük başarılar göstermem gerekmedi. Ben başarılı olsam da olmasam da onlar beni babaları olarak hep sevdiler. Bir çok kereler ' - Bir başka zaman yaparız' dediğim zaman, hep anlayışla karşıladılar.

Bir zaman makinam olsaydı çocuklarımla küçük yaşlarımda dönerdim. Tüm işlerime verdiğim aşırı zamanların hepsini sadece onlara verirdim. İşimden eve zamanında gelip daha az yorulup, onların sevgi dolu gözlerine daha uzun bakardım.

Bu arada teselli bulduğum tek bir nokta var. Babalık görevim hala devam ediyor. Ne demişler , 'Zararın neresinden dönülse kardır'.

Kaynağını şu anda tam hatırlımadığım fakat çok beğendiğim için bir kenara kaydettiğim bir analiz vardı. Değişik yaşlarda, bir baba ve kızının görüşlerini yansıtıyordu bu analiz. Şimdi izninizle bu analizi sizlerle paylaşmak istiyorum.

Çocuk bebekken

Baba:Ne kadar da güzel. Şimdi bu küçük şey benim kızım mı? Gözleri de bana ne kadar çok benziyor.

Çocuk:Bu gözlerini benden hiç ayırmayan adam babam olsa gerek.

Çocuk 5 yaşındayken

Baba:Prensesim benim, güzel kızım.

Çocuk:En çok babamı seviyorum. Babam, niye annemle uyuyor? Hep benimle uyusun, başkasını sevmesin.

Çocuk 10 yaşındayken

Baba:Gittikçe yaramaz oluyor, kime çektin bu kız acaba?

Çocuk:Ben babama aşışım. Büyüyünce babam gibi bir erkekle evleneceğim.

Çocuk 15 yaşındayken

Baba:Ne kadar da çabuk büyüdü. Eve geç gelmeye başladı. Korkuyorum, bu gidişle başına kötü şey gelecek. Biraz daha sert olmalıyım.

Çocuk:Babam yüzünden arkadaşlarımla